

Helsta og besta ástæðan.

(Þýtt.)

Lítill stúlka var að leika sér að brúðunni sinni. En mamma hennar var að skrifa. Eftir nokkra stund kallar móðirin á hana upp í fangið á sér. Tátan litla segir þá: „Eg er svo glöð, mamma. Mig langaði til að elska þig *mikið*.“

„Jæja, ástin mín!“—Og hún vafði hana að sér.—„Mér þykir vant um að litla stúlkan mín elskar mig. En leiddist þér meðan eg var að skrifa? Mér sýndist þið, brúðan þín og þú, una ykkur svo vel saman.“

„Já, við gerðum það. En eg þreyttist á að elska hana.“

„Því þá það?“ — Æ, af því hún elskar mig ekki aftur.“— „Nú, þess vegna elskar þú mig?“ — „Já, það er eina ástæðan, mamma mín. En það er helsta og besta ástæðan.“

„Hver er hún, góða mín?“

„Geturðu ekki getið upp á, mamma?“ Og bláu augun urðu svo tindrandi björt og blíð.—„Það er vegna þess að þú elskar mig, þegar eg var of lítill til þess að elska þig aftur. Þess vegna elsta eg þig svo mikið, mamma.“ Og hún þaut upp um hálsinn á mömmu sinni.

Þetta svar litlu stúlkunnar minnir á innælu orðin hjá postulanum Jóhannesi: „*Elskum hann, því hann hefir elskað oss að fyrra bragði.*“ (1. Jóh. 4. 19.)

Fyrsta lexían hans.

Enski spekingurinn mikli John Ruskin, sem dó fyrir rúmum sex árum, segir á þessa leið frá fyrstu lexíunni, sem hann fékk í hlýðni:—„Það var kvöld eitt. Eg sat á kjöltu fóstru minnar. Á stónni stóð sjóðandi te-kanna. Eg vildi ná í hana og sóttist eftir því með miklum ákafa. Móðir mín skipaði mér að halda fingrunum á mér burtu frá könnunni. En eg heimtaði að mega halda þeim að henni. Fóstra mín hafði tekið mig burtu frá stónni. En móðir mín sagði: „Lofaðu honum að taka á könnunni.“—Eg gerði það líka. Og var það fyrsta lexían, sem eg fékk í útskýringunni á orðinu *frelsi*. Það var líka í fyrsta sinni að eg fékk að bragða á frelsinu, og í síðasta sinni í langan tíma að eg bað um að fá að bragða á því.“
